

"Vi försörjer fyllon och filosofer"

När andra sociala företag och hjälporganisationer lägger huvudet på sned och pratar stöd för utsatta grupper, så snackar Frasses fulflyttar i Malmö klarspråk. Den här firman försörjer fyllon och filosofer.

I annonserna står: "Vi lyfter tunga saker och ställer ner dem igen." "Din lathet – vårt levebröd". Eller "Frases är en platt organisation utan topp där vi alla befinner oss på botten. 10 procent av vårt timpris skänker vi till välgörande ändamål, resten fördelas lika mellan Frassarnas torra strupar."

I ungdomen arbetade jag själv på flyttfirma. Nog stämde det att löningarna ofta rann nerför torra strupar, men ändå. Vad är detta för sammanslutning?

Jag blir nyfiken och skickar mejl med fråga om intervju.

Svar kommer i form av ett konfidentiellt mejl där Frasses förklarar att de tillämpar anonymitet – idéerna och inte personerna står i centrum. Men en mejlintervju, det går bra.

Frasses fulflyttar. Vem äger firman? Vem får pengarna?

– Begäret att förfoga och dominera över den fysiska domänens tillfälliga tillgångar tillhör den gamla världens programmering.

Egendom är i bästa fall en egendomlighet – egots dumhet – och i sämsta fall stöld upphöjt till status. I vårt förvirrade fall finns det inte mycket utöver våra resliga kroppar att äga eller stjäla.

Vi äger möjligtvis mål och mening, men även det ägandet önskar vi dela med så många andra som möjligt. Vi har ägt en mängd problem också, givetvis, men även där har vi utövat vår tjurskalliga omfördelningspolitik efter bästa oförmåga.

Förr fick krogarna runt Möllan oavkortat alla pengar, men med åldern har pilsnerns prioritering och dekadensen devalverat. Pengarna delas alltid lika mellan de frassar som utför jobben, och 10 procent skänker vi till något som ligger oss nära om hjärtat – oftast kvinnojouren.

Betraktar ni er som ett socialt företag?

– Vi betraktar oss framför allt som en socialistisk sammanslutning, eller möjligtvis en subversiv sammansvärjning. Vi har aldrig tänkt på oss som ett socialt företag, men om någon vill klistra den etiketten på oss, så bär vi den, liksom vi bär allt annat, med nåt som kan liknas vid stolthet, men egentligen är dess dynggraka motsats. Hela flyttbranschen vilar på prekariatets axlar (med ett axelryck drar vi undan mattan här också), och det finns något fint i att branschen ger alla en chans oavsett bakgrund, men det blir snabbt till ett fullt utnyttjande i form av sms-anställningar som maktmedel mot fackligt engagemang och sunt förnuft. Accepterar man inte det oacceptabla är det persona non grata nästa – ett värdelöst villkor vi förvisso delar med många andra – baristabranschen för att nämna en.

Varför är ni avindividualiserade?

–Vi som individer är av ringa eller inget värde. Det enda som betyder något är idéer och visioner, inte vilka huven som råkar ligga bakom dem. Att projicera sin framtidstro på en så tillfällig konstruktion som en fysisk person, det är en kortsiktig ekvation utan vare sej utgång eller framgång. Råkar personen dessutom vara i besittning av ett manligt ego – universums sköraste konstruktion – ja då är det kokta valfläsket stekt. Individen är bara intressant ur ett enda perspektiv: i frigörelsen från vanföreställningen att vi bara är våra kroppar.

Vi lever i ett samhälle som är helt urlakat på verkliga visioner. Tiden för radikala idéer och åtgärder är här nu, inte i en fyrfilig motorväg från arbete till bank; ändå står det en massa pajaser i kostym och kastar pajer på varandra i

parlamentarismens namn. Vi säger inte att pajkastningen inte har sin plats, eller att den inte är synnerligen välförtjänt, bara att vi borde omdirigera dess projektilbana till idéerna, istället för att förlora oss i de som påstår sej representera dem. Politikerna är försäljare, som anpassar sitt bete efter sin inbillade väljarbas, och fler sådana behöver världen inte. Men vi väljer att tro att vi är inne i de sista generationerna av degenererad demokrati. Snart är planeten överfull av Greta Thunbergare och människor med Linnéa Claessonsk kaliber, vem minns patriarkatets fula företrädare då?

Solidariska löner och jobb oavsett cv. Sådant är intressant i vår tid. Har ni verkligen inget behov av att världen ska uppmärksamma era insatser och minnas er?

– Det är inte världens roll att minnas oss. Däremot är det vår roll att minnas oss själva; vårt ursprungliga ursprung, varifrån vi kom, vad vi egentligen gör här och hur väl vi lärt oss läxorna vi är här för att bearbeta. Vi föds in i en glömska som ofta tilltar med åren, i takt med att egot cementerar fast den förvrängda bilden av oss själva. Om vi inte vidtar adekvata åtgärder i form av ruskigt visuell introspektion medelst kontemplation, koncentration och meditation, för att skala av alla dessa skadliga lager av gubbighet och trångsynthet, riskerar vi dessutom att utsätta vår omgivning för vår uteblivna varseblivning. Och vem vinner på det? Vi har inget emot att folk filar på sitt eftermäle, fler kanske borde tänka på sitt karmiska snarare än monetära arv, men personerna bör inte ta fokus från visionerna. Vi är tacksamma över att Trump sitter vid förarsätet och vägrar stänga av helljusen, så att systemfelen slutligen kan synliggöras och förgöras.

Är ni ett företag för framtiden?

–Vi är ett företag från framtiden, som genom retarderad regression rest tillbaka till den punkt i tidsrummet som vi nu bebor, besudlar, berikar och berusar oss i. I framtiden har vi alla flyttat vårt fokus från hjärnan till hjärtat, vi har bara

kommit tillbaka för att påminna varandra om den yttersta vikten av den omlokaliseringen.

När sociala företag presenterar sig brukar det vara med välgörenhetens milda tongångar gentemot utsatta. Ni skriver att firman försörjer "fyllon och filosofer". Får man skriva så?

– Kemiskt kan det vara en lång väg tillbaka för en missbrukare att återfå sin tidigare produktion av dopamin och serotonin. Saknar man dessutom den viktigaste signalsubstansen, ironin, så kanske man blir provocerad av vår devis, men då står man inför en större, existentiell kris, som ligger utanför vår expertis.

Kan människor som "står långt från arbetsmarknaden" få jobb hos er? Är detta en tanke och avsikt?

– "Det är inte de utslagna i samhället som måste in, det är de inslagna som måste ut", för att citera LOB. I dagsläget kan vi inte sysselsätta fler än vi gör, men om vi i den nutid, som ännu inte har nått vårt medvetande, skaffar fler fordon, så är det med den intentionen. Tack vare att sossarna drev igenom SD:s politik har vi nu ett helt parallellsamhälle med människor som vill arbeta, men som inte kan göra annat än att gömma sej. Arbeit macht frei tycks vara den dominerande devisen – endast genom arbete bereds vägen till uppehållstillståndet, men stigen är snårig även för arbetsgivare som vill verka integrerande. Allt är ett absurt skämt som inte ens vi kan mäta oss med. Och det hade inte behövt vara så. Vi är nästan (här?) det optimala beviset på att medborgarlön/basinkomst fungerar. Det är det drygaste jobbet folk verkar kunna föreställa sej, "är det inte jobbigt" hör vi dagligen, ändå gör vi det med glädje, och hade fortsatt att göra det även med medborgarlön.

Ni bjuder era kunder på bärs medan lådorna bärs ut. Är det inte oetiskt att bjuda kunder på bärs?

– Det beror på många faktorer (och inte en sån där lundinsk "oljan var en faktor för fred"-faktor), exempelvis på vilken

sida om sundet du ställer frågan. En dansk hade kanske undrat om du var packad som ens ställer den. Sen beror det förstås på om det är alkohol i ölen, och om det inte är det, vad är det då vi betecknar bärs? Är det i själva verket så att vi vill överraska våra kunder med ayahuasca, förpackad i en falskflaggad flaska?

Ni pratar om flytten som en konstform. Kan en flyttfirma vara ett konstverk? Är det Frasses som tar över efter oljemåleriet och installationskonsten?

– Om vi har upprört någon, inspirerat någon annan och fått en tredje att röka DMT, ja då har vi kanske både uppfyllt de yttre och inre kraven på konstens konstitution (men det är väl egentligen bara Ernst Billgren som kan fälla det slutgiltiga avgörandet?). På ett opersonligt personligt plan tror vi att den högsta formen av konst (och hög vill man ju vara) är den som påminner oss om att vi alla är en och samma – familjen jorden. Den lägsta formen av konst är fuljaktligen den som bidrar till den skenbara separation som utgör allas vårt gemensamma ursprungssår, och vi är inte bättre än att vi bitvis ägnat oss åt ökad polarisering istället för enighet, för att det är så oemotståndligt roligt såklart. Överklassen måste frivilligt överge sina forna privilegier och själva fördela vidare överflödet, snuten måste ha civilkurage nog att våga arbetsvägra vid utvisningar och allt annat vansinne, och arbetarklassen måste gå i främsta ledet och visa genom kärleksfulla handlingar att en annan värld är möjlig. “Det enkla är att vara cynisk, det svåra är att se på världen med kärlek”, som den gode Herr Beglert en gång sade.

Det var Fredrik Bergman som gjorde intervjun via mejl och bilden är privat. De starka männens tid är förbi, frånsatt att kånka på lådor. Frasses fulflyttar vill flytta fokus från individ till kollektiv. Till höger en nöjd kund.